

Hồi 212

Thoái dịch chi kế

Hô Lô Lô Phương nét mặt âm trầm ngồi một mình trong đại đường Khương bang lạnh lùng nhìn Yến Phi tới, trông như đã mấy ngày rồi gã không nói năng gì.

Yến Phi điềm đạm nói: “Hiện tại ta đến gặp huynh đệ chứ không phải gặp dịch nhân”.

Hô Lô Lô Phương lạnh nhạt: “Không phải bọn họ phái người tới giết ta chứ?”.

Yến Phi thành khẩn: “Chính tai ta nghe Diêu Hưng nói không thể tin tưởng người được, khiến hần phải trở hết tài miệng lưỡi người mới miễn cưỡng nghe theo. Lại nói Biên Hoang Tập là một cái ổ lây nhiễm lớn, vì vậy ta biết rõ lão ca người dù đang ở hoàn cảnh đó nhưng vẫn luôn luôn nghĩ cho Biên Hoang Tập”.

Hô Lô Lô Phương thần thờ một hồi, hốt nhiên gục mặt vào hai tay, giọng đau khổ: “Ta phải làm sao đây?”.

Yến Phi thần nhiên: “Khi phải chọn lựa quyết định khó khăn, chỉ có cách dựa theo lợi ích thực tế, cho dù các người không chế thành công Biên Hoang Tập, người và thủ hạ của người chắc chắn cũng không phải là người hưởng lợi, chỉ phí công vô ích để vỗ béo Mộ Dung Thùy và Trúc Pháp Khánh thôi”.

Hô Lô Lô Phương bỏ hai tay xuống, từ từ ngẩng đầu lên, lắc đầu: “Để ta nói người hay, lần này hành động xâm nhập Biên Hoang Tập không liên quan gì đến Mộ Dung Thùy, chính miệng Diêu Hưng bảo đảm với ta như thế, nếu không đời nào ta đồng ý làm nội ứng cho bọn họ”.

Yến Phi nói: “Diêu Hưng bảo đảm cho người sẽ không đụng đến các đại thế lực ở Biên Hoang Tập, chỉ đối phó với Đại Giang bang và Bắc Kỳ liên đúng không?”.

Hô Lô Lô Phương ngơ ngác: “Vì sao người biết?”.

Yến Phi nhẹ nhàng nói: “Bởi vì Diêu Hưng luôn luôn lừa dối người, sự thực Diêu Trường, Mộ Dung Thùy và Trúc Pháp Khánh đã kết thành liên minh, muốn đối phó không chỉ Biên Hoang Tập, mà còn nhằm vào Mộ Dung Xung đang chiếm giữ Trường An. Điều này ta nghe lén được vợ chồng Trúc Pháp Khánh mật đàm, bảo đảm chính xác”.

Hô Lôi Phương ngạc nhiên một lúc, hỏi: “Lửa cháy ở tiệm vải Hưng Thái Long là chuyện gì thế?”.

Yến Phi đáp: “Đây là sào huyệt Di Lạc giáo ở Biên Hoang Tập, có một cánh phục binh độ mấy trăm người do phu phụ Trúc Pháp Khánh thân đứng ra chỉ huy. May mà bọn ta phát hiện trước, chỉ tiếc là phu phụ Trúc Pháp Khánh theo bí đạo rời khỏi Biên Hoang Tập, đến tụ họp với Hách Liên Bột Bột ở phía tây Biên Hoang Tập, hiện đang ở cách Tập ngoại năm dặm rình cơ hội tiến vào”.

Hô Lôi Phương rút cuộc cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng, biến sắc mặt nói: “Té ra là có chuyện này, như thế chẳng phải ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa hết hiềm nghi sao?”.

Yến Phi nói: “Còn có hai sự việc chứng minh dã tâm của địch nhân đối với Biên Hoang Tập, một là ba ngàn quân Kiến Khang đã bí mật ếm sẵn ở phía nam Tập, trong khi lão ca người phụ trách canh phòng nam môn, xem ra bọn chúng không hề tín nhiệm người. Hai là Diêu Hưng hoàn toàn không như người nói là chưa hội quân với Di Lạc giáo, hắn đã mai phục một vạn quân ở bờ đông Đình Thủy, chuẩn bị đêm nay vượt sông, chiếm lĩnh khu vực bến cảng”.

Hô Lôi Phương lại một lần nữa biến sắc mặt, muốn nói mà không biết nói gì.

Yến Phi nói: “Theo bọn ta suy đoán, Trúc Pháp Khánh đang chuẩn bị bán đứng Khương tộc, không hề phi báo cho bọn họ âm mưu đã bại lộ, cứ để bọn họ y kế hoạch tiến công Biên Hoang Tập, còn Trúc Pháp Khánh và bộ đội Kiến Khang sẽ mạo hiểm từ các phía tây, bắc và nam tiến vào”.

Hô Lôi Phương rầu rĩ không nói, hiển nhiên đã loạn phương hướng.

Yến Phi nói: “Chỉ có một cách để Hô Lôi huynh tự cứu và Diêu Hưng tránh khỏi toàn quân bị tiêu diệt”.

Hô Lôi Phương phẫn chấn tinh thần nói: “Xin Yến huynh chỉ điểm”.

Yến Phi trầm giọng nói: “Diêu Hưng chắc chắn đã trông thấy khói lửa bốc lên từ tiệm vải Hưng Thái Long, hiện giờ chắc đang nghi thần nghi quỷ, chỉ cần Hô Lôi huynh qua sông nói rõ lợi hại để hắn có thể không đánh mà lui, như vậy sẽ giải được vòng vây Biên Hoang Tập, Hô Lôi huynh lấy công chuộc tội, từ nay về sau mọi người vẫn là anh em”.

Hô Lôi Phương cảm kích nói: “Người vẫn tín nhiệm ta ư?”.

Yến Phi nói thẳng: “Ta tuyệt đối tín nhiệm Hô Lôi huynh, bất quá những người còn lại vị tất đã nghĩ thế, vì vậy Hô Lôi huynh để biểu thị thành ý cần phải lệnh cho thủ hạ

buông vũ khí, tập trung vào nơi được chỉ định ở Tiểu Kiến Khang, như vậy bọn ta mới không còn mối lo bên trong. Hồ Lô huynh nên minh bạch ý ta”.

Hồ Lô Phương thở ra một hơi thật dài, nói: “Thế là hợp tình hợp lý, còn ta cũng tin vào sự bảo đảm của Yến Phi người”.

o0o

Lưu Dự, Yến Phi và Tống Bi Phong trèo lên Quan Viễn đài, quang cảnh Dạ Oa Tử đã hoàn toàn thay đổi. Quảng trường và các đường phố đan xen không thấy bóng những đám người mặc sức vui chơi thâu đêm suốt sáng, tất cả các thanh lâu, đồ quán đóng cửa sớm, lãnh nhàn đến quảng trường mua bán và trình diễn nghệ thuật kiếm tiền đều lảnh hết vào lỗ quán.

Trước khi trận chiến vang lừng thiên hạ ở Biên Hoang Tập xảy ra, Biên Hoang Tập không có cái gọi là giới nghiêm. Đại binh Phù Kiên tới trú quân ở Biên Hoang Tập, Tập nội mười phần mất chín, Phù Kiên chỉ biến Biên Hoang Tập thành một quân doanh đại qui mô, quân doanh có quy củ của quân doanh, rất khác biệt so với giới nghiêm.

Lệnh giới nghiêm đầu tiên là do Kỳ Thiên Thiên ban bố, khi ấy các đại thế lực trong Tập nội vạn chúng nhất tâm, khiến cho lệnh giới nghiêm được chấp hành rất đầy đủ.

Cũng bắt đầu từ Biên Hoang chiến dịch, Hoang nhân hiểu rõ muốn duy trì tự do và công nghĩa cho Biên Hoang Tập, cần phải đoàn kết nhất trí, mỗi một người phải trọn vẹn bốn phận của mình, tuân thủ mỗi quyết định của Chung lâu nghị hội.

Vì vậy khi lệnh giới nghiêm được ban hành, ai nấy đều đồng lòng, Biên Hoang Tập nhanh chóng bước vào trạng thái giới nghiêm chuẩn bị chiến đấu, chỉ cần cổ chuông đồng lớn trên Cổ chung lâu khua vang, Hoang nhân sẽ ào ào kéo tới hiệp trợ công cuộc phòng ngự.

Một đội kỵ sĩ phóng qua Chung lâu về phía bến cảng.

Trên Quan Viễn đài treo ba cây đèn màu lục, hiển thị địch nhân vẫn chưa vượt qua khu vực có thể tạo ra uy hiếp đối với Biên Hoang Tập, tuy nhiên những đèn hiệu này chính là đại biểu cho trạng thái toàn diện giới bị.

Ba người tới bên Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh cười nói với Lưu Dụ: “Đến lượt Lưu soái đảm đương công việc khổ sai này”.

Lưu Dụ thở dài: “Để ta thử một chút đã được không?”.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: “Lão ca người bận việc lắm sao?”.

Lưu Dụ nói: “Không phải ta mà mỗi người đều bận rộn không thử nổi, mặt phải đề phòng địch tiến công, mặt khác lại phải tổ chức một cánh quân tinh nhuệ để truy sát Trúc Pháp Khánh, quyết định sách lược và lộ tuyến truy kích, không được phép sai sót”.

Trác Cuồng Sinh từng tưng: “Biên Hoang Tập nhân tài như nước, mọi mặt đều được ủng hộ hết sức đầy đủ, Trúc Pháp Khánh làm sao đấu nổi với chúng ta? Chỉ cần tri giác thần kỳ của tiểu Yến Phi đã đủ giáo huấn lão một phen rồi, khiến Trúc Pháp Khánh chút xiu nữa táng thân trong Tập. Hừ! Trừ phi lão ngoan ngoãn trở về miền Bắc, nếu vọng tưởng xuyên qua Biên Hoang tới Kiến Khang, khẳng định sẽ tự chuốc lấy diệt vong”.

Yến Phi thầm hổ thẹn, đồng thời quay nhìn Lưu Dụ và Tống Bi Phong, chỉ có bọn họ mới biết rõ lần này có thể đại phá phục binh trong Tập, không phải là nhờ vào dị năng của của chàng mà là nhờ vào Tâm bội.

Lúc này Mộ Dung Chiến, Đồ Phụng Tam và Thác Bạt Nghi cũng kéo nhau lên Quan Viễn đài, tới chỗ bọn họ.

Thác Bạt Nghi nói: “Mọi thứ đã đầu vào đấy, chỉ còn xem phen này Hô Lôi Phương đái tội lập công thế nào thôi”.

Đồ Phụng Tam bực bội hừ một tiếng: “Đâu đã đến Diêu Hưng sánh cường, hần chỉ có một lựa chọn, đó là lập tức thoái binh”.

Mộ Dung Chiến nói: “Liệu Diêu Hưng có thẹn quá hóa giận giết chết Hô Lôi Phương để tiết hận, để tỏ rõ đã biết Hô Lôi Phương bán đứng hần không?”.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên: “Đúng lý trong số bọn ta người là người mong muốn Khương bang tan rã nhất, bởi vì Diêu Hưng đến đây mục đích chủ yếu là tiêu diệt người, vì sao người vẫn quan tâm đến sống chết của Hô Lôi Phương? Ta rất muốn biết điều đó”.

Mộ Dung Chiến gượng cười: “Bởi vì ta luôn coi gã như bằng hữu, cảm thấy trước sau gì tộc nhân của ta và gã đều sẽ bị Mộ Dung Thùy đánh bại. Lúc đó Biên Hoang Tập sẽ là nơi duy nhất để bọn ta an cư lạc nghiệp, nghĩ đến tương lai không chừng sẽ là như thế, đâu còn muốn đấu đá gì với gã nữa chứ?”.

Lưu Dụ hỏi: “Mộ Dung lão đại vì sao đột nhiên không còn tin tưởng ở Mộ Dung Xung và Diêu Trường nữa?”.

Mộ Dung Chiến trầm giọng đáp: “Ta không dám tin vào bọn họ nữa là vì Mộ Dung Thùy quá sức cao minh. Xem tình hình Biên Hoang Tập hiện nay nếu chẳng phải tình cờ phá được âm mưu địch, không biết đã rơi vào tình cảnh nào rồi. Bọn ta chỉ trông vào vận may, nhưng không thể nào vĩnh viễn trông chờ ông trời chiếu cố”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Mộ Dung Thùy đích thực tài trí hơn người, không cần mất một binh một tốt tí nữa thì thu thập được bọn ta, suýt hả được cơn giận của y”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Vì vậy mà chúng ta cần phải tiếp tục duy trì tình thân đoàn kết, đúng như Diêu Mãnh đã nói, khi Biên Hoang Tập chỉ còn Dạ Oa tộc mà không còn môn phái nào khác, Biên Hoang Tập sẽ biến thành vũng như thành đồng, sẽ không tồn tại kẻ hở nào như kiểu Hô Lôi Phương nữa”.

Mộ Dung Chiến nói: “Hiện tại vẫn chưa đến lúc, nhưng ta tin sẽ có một ngày chuyện đó sẽ xảy ra. Ài! Ai có thể nói với ta bước tiếp theo Mộ Dung Thùy sẽ làm gì? Ai nói được tương lai ta sẽ ra sao?”.

Mọi người đều hiểu rõ cảm tưởng của hắn.

Mộ Dung Thùy và Diêu Trường đương nhiên mỗi bên vì lợi ích của mình mà kết hợp với nhau, vì bọn họ có cùng mục tiêu, chính là Mộ Dung Xung đang trấn giữ Trường An.

Mộ Dung Chiến vì lo lắng cho an nguy của Mộ Dung Xung và tộc nhân mà tâm sự trùng trùng. Mà hắn đã dùng ví dụ thực tế chứng minh vì sao một Dạ Oa tộc ở trên hết các chủng tộc bang hội vẫn chưa đến lúc xuất hiện.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Nếu như ta suất lĩnh toàn bộ thủ hạ gia nhập Dạ Oa tộc, Hoàn Huyền sẽ lập tức phái người đến giết ta, vì vậy nguyện vọng của Trác quán chủ e rằng trong một thời gian khá dài vẫn khó thực hiện”.

Thác Bạt Nghi nói: “Hoặc có khi vĩnh viễn không thể thực hiện được”.

Trong đám anh hùng hảo hán ở Biên Hoang Tập, chỉ có Thác Bạt Nghi có quan hệ mật thiết nhất với bản tộc, từ đây có thể thấy được sự đoàn kết trong nội bộ Thác Bạt Tiên Ti tộc, hoặc giả là do bản lĩnh dùng người của Thác Bạt Khuê.

Để Mộ Dung Chiến quên đi nỗi ưu tư, mọi người chuyển sang đề tài khác, bởi vì lo âu cũng chỉ phí công, chẳng ảnh hưởng gì đến thành bại của cuộc chiến hiện giờ.

Yến Phi mở đầu: “Ni Huệ Huy từng có một câu nói ý nghĩa thâm thúy với Trúc Pháp Khánh”.

Mọi người đều không hiểu vì sao Yến Phi chuyển sang đề tài này, tuy nhiên cũng biết chàng tất có đạo lý, xưa nay chàng không hề nói một câu thừa thãi, ai nấy đều hiểu kỳ yên lắng lắng nghe.

Yến Phi quay sang nhìn đối ngạn Dĩnh Thủy, hững hờ: “Mụ nói hiện giờ bọn chúng sợ nhất là bị khám phá là đã cùng với Mộ Dung Thùy và Diêu Trường câu kết với nhau, nếu để chuyện này truyền đến tai Mộ Dung Xung thì toàn bộ kế hoạch tình diệu của bọn họ sẽ không thành công”.

Mộ Dung Chiến hít một hơi khí lạnh nói: “Chẳng lẽ cuộc tiến công Biên Hoang Tập lại có thể ảnh hưởng đến bộ đội của bản tộc ở Trường An sao?”.

Hiển nhiên Yến Phi đã nghĩ ngợi rất kỹ mới nói ra, phân tích: “Hợp tác của Diêu Trường và Mộ Dung Thùy đương nhiên xây dựng trên lợi ích chung, mà chúng ta đều đoán được mục đích của Mộ Dung Thùy là trừ khử tộc nhân của Mộ Dung huynh, còn Diêu Trường thì muốn đoạt Trường An từ tay họ. Vấn đề là làm cách nào mỗi bên đạt được mục đích thôi. Đúng không?”.

Tống Bi Phong nhíu mày: “Nhưng chuyện này liên quan gì đến cục diện trước mắt?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hoặc giả căn bản không liên quan trực tiếp. Mộ Dung Thùy liên kết với Diêu Trường là để đối phó với Mộ Dung Xung. Thời Phù Tần, quan hệ giữa Mộ Dung Thùy và Diêu Trường không tệ, khiến cho sau khi Phù Kiên bại vong bọn họ có thể tiếp tục hợp tác, công đả Biên Hoang Tập đã có thể vẫn hồi thể diện của Mộ Dung Thùy, lại khả dĩ cắt đứt đường lui duy nhất của Mộ Dung Xung, đúng là một công đôi việc”.

Lưu Dụ chấn động: “Ta hiểu rồi!”.

Ai nấy đều nhìn gã muốn biết gã hiểu được điều gì.

Lưu Dụ nhìn Yến Phi nói: “Mộ Dung Thùy và Diêu Trường đang dùng mẹo dẫn xà xuất động”.

Mộ Dung Chiến biến sắc: “Tộc nhân của ta chắc chắn sẽ trúng kế”.

Thần hình vạm vỡ của Thác Bạt Nghi cũng run lên, hiển nhiên cũng đã nghĩ ra âm mưu của Mộ Dung Thùy và Diêu Trường.

Tống Bi Phong lại lắc đầu biểu thị không hiểu.

Yến Phi gật đầu khích lệ Lưu Dụ nói ra suy nghĩ của gã.

Lưu Dụ nói: “Nếu như Mộ Dung Thùy dẫn quân viễn chinh tấn công Thác Bạt Khuê ở miền biên tái phía bắc để trừ khử mối lo về sau, đồng thời Diêu Trường kết minh với Mộ Dung Xung thỏa thuận chia đôi Quan Trung thì tình huống gì sẽ xảy ra?”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Kế này quả thực cao minh phi thường, bởi vì tộc nhân của Mộ Dung lão đại vốn không thích Quan Trung, chỉ một lòng một dạ hướng về đất cũ của nước Yên, thấy đại quân Mộ Dung Thùy Bắc thượng, tất sẽ thừa cơ xuất quân, đâu ngờ Mộ Dung Thùy lui quân chỉ là giả, khi Trường An bị Diêu Trường nhân cơ hội chiếm mất rồi, tộc nhân của Mộ Dung lão đại tiến thoái đều vô lộ, mặc cho Mộ Dung Thùy chém giết thôi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nhất định là thế, ta lập tức sai người đi thông báo cho Trường An, hy vọng còn kịp thời dừng lại”.

Nói xong lướt đi như một cơn gió.

Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều thấy tâm tình nặng nề.

Từ khi giao thủ với Mộ Dung Thùy đến giờ, bọn họ luôn rơi vào hạ phong, đến hôm nay vẫn không thay đổi, mà càng phát giác Mộ Dung Thùy lợi hại hơn.

Không có Mộ Dung Chiến ở đó, mọi người nói chuyện không còn cố kỵ gì nữa.

Trác Cuồng Sinh nói: “Cho dù Diêu Hưng lui quân vô ích, khẳng định cũng sẽ cắt đứt giao thông thủy lục từ Biên Hoang Tập lên miền Bắc, người của Mộ Dung Chiến căn bản không có cơ hội đến Trường An báo tin”.

Thác Bạt Nghi nói: “Tộc ta chiếm được Bình Thành và Nhận Môn hai thành, uy hiếp Trung Sơn, chẳng lẽ Mộ Dung Thùy vì đối phó Mộ Dung Xung mà khoanh tay bỏ mặc sao?”.

Lưu Dụ nói: “Đương nhiên là không, trước tiên Mộ Dung Thùy vờ lui binh, sau đó mới chia quân làm hai, chính mình dẫn chủ lực quay lại công kích Mộ Dung Xung đã xuất quan, sai Mộ Dung Bảo chỉ huy cánh quân kia phản công quý tộc nhân, chỉ cần cả hai mặt trận đều thành công, thiên hạ phương Bắc sẽ như vật trong túi Mộ Dung Thùy. Diêu Trường có thể tranh giành được với Mộ Dung Thùy hay không còn phải xem hắn có đủ bản lĩnh quét sạch tàn dư thế lực thâm căn cố đế của Phù Tần ở Quan nội hay không”.

Tống Bi Phong không hiểu hỏi: “Toàn bộ sự kiện đều có lợi cho Diêu Trường và Mộ Dung Thùy, thế Trúc Pháp Khánh thì được cái gì?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Mấu chốt là ở Hách Liên Bột Bột, ta đoán Mộ Dung Thùy chịu hợp tác với Diêu Trường là do Di Lặc giáo ở giữa vạch đường. Lợi ích trực tiếp nhất

đối với Trúc Pháp Khánh là chiếm được căn cứ địa ở Biên Hoang Tập, thay thế Đại Giang bang và Chấn Kinh hội của ta; lợi ích lâu dài thì là mượn Biên Hoang Tập chi viện Hách Liên Bột Bột để y có thể vượt qua Dĩnh Thủy tranh hùng ở Bắc phương”.

Lưu Dụ ngắt lời: “Lần này Diêu Hưng lui binh vô công cũng vì bận thu thập tàn cục ở Quan Trung, vì vậy kẻ địch hiện nay của chúng ta chính là Di Lặc giáo, nếu để Trúc Pháp Khánh tới được Kiến Khang, sẽ vô cùng bất lợi đối với Biên Hoang Tập. Đối với ta, dù là vì công hay tư đều nhất định không thể để Trúc Pháp Khánh tới Kiến Khang”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Hoàn toàn đồng ý. Trúc Pháp Khánh nhất định không nuốt trôi mối hận này, nếu chúng ta không nhân cơ hội tốt diệt trừ để ngay sau e hậu quả khó lường”.

Bất giác ánh mắt mọi người dồn cả vào Yến Phi.

Yến Phi quay sang Thác Bạt Nghi: “Thông báo cho tiểu Khuê nhận định của bọn ta, chỉ cần tiểu Khuê đánh bại Mộ Dung Bảo thì Mộ Dung Thùy không thể không kéo quân về, cơ hội giải cứu Kỷ Thiên Thiên sẽ đến”.

Sau đó lại tiếp: “Hiện tại đã qua giờ Sửu, địch nhân vẫn không động tĩnh gì, có thể Hô Lô Phương đi thuyết phục Diêu Hưng đã có kết quả. Địch nhân đã bỏ mất thời cơ tốt để tấn công Biên Hoang Tập đêm nay, còn phải lập tức lui binh. Để không bỏ lỡ cơ hội truy sát Trúc Pháp Khánh, quân ta phải lập tức động thân tới chực sẵn trên đường đi Kiến Khang, lấy sức nhàn đánh sức mỏi, như vậy mới hiệu quả”.

Chúng nhân đồng thanh đáp ứng.

Yến Phi quay sang Lưu Dụ nói: “Lưu huynh có ý kiến gì không?”.

Lưu Dụ hân hoan: “Mọi việc đều y theo chỉ thị của Yến huynh. Biên Hoang Tập tạm giao cho Trác quán chủ phụ trách. Nửa canh giờ sau chúng ta tập kết ở bến thuyền, thuyền đội của Văn Thanh đợi chúng ta ở đó”.

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Các vị cứ an tâm, nơi đây đã có ta lo hết. Hồng lão bản và Cơ công tử sẽ giả bộ truy kích Kiến Khang quân, không cho chúng kịp thở”.

Đồ Phụng Tam vui vẻ nói: “Ai dám trêu vào chúng ta đều nuốt ghen mà đi. Đến phụ phụ Trúc Pháp Khánh mà còn phải ôm hận ở Biên Hoang, bất kỳ kẻ nào muốn đến thừa nước đục thả câu ở Biên Hoang Tập cũng phải dẫn đo suy tính”.

Thác Bạt Nghi nói: “Thứ cho ta đi trước một bước”.

Thác Bạt Nghi đi rồi, Đồ Phụng Tam nói: “Ta cũng muốn tìm Mộ Dung Chiến trao đổi mấy câu, trong tình hình này hẳn ở lại Biên Hoang Tập thích hợp hơn”.

Trác Cuồng Sinh nhìn Đồ Phụng Tam ly khai, than: “Ai tưởng tượng được Biên Hoang Tập biến thành như thế này? Chẳng những chúng ta đã dần dần hồi phục từ sau khi Thiên Thiên tiểu thư bị bắt mang đi, ngày càng đoàn kết, càng có khả năng vượt qua thử thách. Rồi sẽ đến ngày chúng ta nghênh đón Thiên Thiên trở về”.

- o O o -